

[Landbrugsministeren.]

af lov om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegerning.

Da loven af 4. marts 1964 om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegerning var til revision i folketingssamlingen 1968-69, blev det bestemt, at landbrugsministeren skulle nedsætte et udvalg bestående bl. a. af repræsentanter for Landbrugsrådet, De samvirkende danske Landboforeninger, De samvirkende danske Husmandsforeninger, dyrlægernes organisationer og veterinærmyndighederne med den opgave at foretage en nøje undersøgelse af mulighederne for og forsvarligheden af at anvende mellemteknikere inden for ét eller flere af de områder, der ved lovens § 4, stk. 1, er henført til dyrlægegerningen, samt at udtale sig om, hvilke uddannelseskrav der bør stilles til sådanne mellemteknikere. Udvalget skulle endvidere undersøge mulighederne for, at der gives landmænd adgang til at behandle deres dyr med lægemidler i videre omfang, end det er tilladt efter de nugældende bestemmelser.

Dette udvalg har afsluttet sit arbejde ved afgivelse af Betænkning vedrørende lov om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegerning, nr. 660 1972. Udvalget har indstillet de ændringer i loven, som er indeholdt i lovforslaget under 1 og 2. Om resultatet af udvalgets undersøgelser i anledning af de stillede spørgsmål og om udvalgets overvejelser, der har ført til de 2 ændringsforslag, kan jeg henviser til udvalgsbetænkningen.

Jeg kan oplyse, at jeg under lovforslagets videre behandling agter at fremsætte et ændringsforslag, som har forbindelse med revisionen af levnedsmiddeloven, og som går ud på, at der skabes lovhjemmel for at forbyde anvendelse af bestemte arter af lægemidler og andre biologisk virksomme stoffer i profylaktisk eller terapeutisk øjemed til husdyr. Formålet med denne bestemmelse er at forebygge forekomsten af uønskede rester af nævnte lægemidler og stoffer i levnedsmidler af animalsk oprindelse.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i folketinget.

Ministeren for Grønland (*Knud Hertling*):
Jeg skal herved tillade mig for det høje ting

at fremsætte forslag til lov om søtransport af gods til Grønland.

Hidtil er besejlingen af Grønland i al væsentlighed blevet udøvet af den kongelige grønlandske handel, som har haft pligt til at besejle hele Grønland til samme fragtrater for samme godsformer.

Princippet om ens fragtrater for ens godsformer har været en væsentlig forudsætning for, at KGH har kunnet opretholde en ensprisinde i Grønland, d. v. s. at forbrugeren hos KGH har kunnet erhverve den samme vare for samme pris overalt i Grønland. Imidlertid er omkostningerne ved besejlingen af åbentvandsbyerne i Vestgrønland væsentlig lavere end andre steder i Grønland, bl. a. på grund af de stærkt stigende godsmængder til disse byer. Dette bevirker, at de private næringsdrivende med fordel kan chartre skibe til befording af gods til netop disse særlig rentable ruter.

En sådan opsplitning af besejlingens enhed vil bevirke, at man ikke længere som hidtil vil kunne anvende merindtægten ved besejlingen af åbentvandsbyerne til at holde fragtraten lavere, end omkostningerne ved besejlingen af resten af Grønland egentlig har nødvendiggjort.

Følgen af den nævnte opsplitning af besejlingen vil være, at den hidtidige sociale ligestilling på konsumvareområdet, d. v. s. at den samme vare overalt i Grønland kan købes til samme pris, ikke længere kan opretholdes.

På denne baggrund har man fundet det nødvendigt at sikre besejlingens enhed og dermed ens fragtrater overalt i Grønland for samme godsformer ved at kræve, at transport af gods til Grønland bevares i samlet regie i en for hele Grønland dækkende transportorganisation.

I denne forbindelse vil jeg gerne pointere, at det ikke er tanken med dette lovforslag at udvide KGHs besejling af Grønland, men kun at bevare status quo, således at forsyningen af Grønland ikke bliver uforholdsmæssig kostbar for staten.

En bevarelse af besejlingens enhed, for tiden i KGHs regie, er anbefalet i betænkning fra arbejdsgruppen vedrørende KGHs fremtid afgivet december 1971 samt i en vedtagelse fra Grønlandsrådet under dets møderække i januar 1972. Også styrelsesrådet for

[Ministeren for Grønland.]

KGH har anbefalet, at besejlingens enhed sikres opretholdt.

Lovforslaget er tiltrådt af Grønlands landsråd.

Idet jeg i øvrigt med hensyn til lovforslagets enkeltheder henviser til bemærkningerne til forslaget, skal jeg herved tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at foresætte *forslag til lov om ændring af lov om pension til statens tjenestemænd m. v. i Grønland.*

Som det vil erindres, vedtog det høje ting den 26. april 1972 en ændring i loven om dansk tjenestemandspension. Derved forlængede man visse overgangsordninger vedrørende tillæg m. v. til pension, og man indførte regler, hvorefter tidligere tjeneste på vilkår efter visse offentlige overenskomster kunne medregnes i pensionsalderen, når de pågældende ansættes som tjenestemænd. Tillige supplerede man pensionsordningen med bestemmelser blandt andet om ansættelse af udlændinge, som ikke kan blive tjenestemænd.

Det nu foreliggende lovforslag, som omfatter tjenestemænd, der er ansat efter den grønlandske tjenestemandsløve, følger de samme principper som loven af 26. april 1972, idet der er samme behov i Grønland for at forlænge overgangsordningerne.

Herudover har jeg fundet det naturligt at foreslå lovhjælp for den reduktion af pension til hjemmehørende tjenestemænd med pension efter 1958-tjenestemandsløven, som var hjemlet i 1958-loven, og som hidtil har været overgangsmæssigt opretholdt ved bekendtgørelse.

Om de tekniske detaljer skal jeg henvise til bemærkningerne til lovforslaget, der i øvrigt kan karakteriseres som en teknisk betonet ajourføring af de grønlandske pensionsregler. Grønlandsrådet har godkendt forslaget.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om sygehusvæsenet m. v.*

Lovforslaget er i det væsentligste en følge af lov nr. 311 af 9. juni 1971 om offentlig

sygesikring. Endvidere søges med lovforslaget tilvejebragt mulighed for at fastsætte nærmere regler for det offentliges tilskud til kur og efterbehandling og højt specialiseret sygehusbehandling i udlandet.

Ændringerne som følge af sygesikringslovens ikrafttræden angår adgangen til vederlagsfri behandling på sygehuse m. v. og befordring i forbindelse hermed. Reglerne om befolkningens adgang til disse ydelser har hidtil været optaget i loven om offentlig sygeforsikring, sygekassernes vedtægter og sygehusenes takstregulativer.

I overensstemmelse med forudsætningerne ved sygesikringslovens vedtagelse foreslås nu indsat regler i sygehusloven, hvorefter behandling af personer med bopæl her i landet bliver vederlagsfri ved sygehusvæsenet i den amtskommune, hvor vedkommende bor eller i visse særlige tilfælde har midlertidigt ophold.

Endvidere foreslås det, at der bliver ret til befordring eller befordringsgodtgørelse til de sygehuse og andre institutioner under sygehusvæsenet, hvor vedkommende patient har ret til vederlagsfri behandling. Befordringen vil på linie med sygehusvæsenets øvrige ydelser blive stillet til rådighed uanset patientens indtægtsforhold.

Ligeledes som følge af sygesikringslovens ikrafttræden foreslås visse ændringer af sygehusloven, der sigter til at bringe rekonescenthjem ind under det almindelige kommunale sygehusvæsen, således at det fremtidig bliver en sygehusopgave at drive eller yde tilskud til befolkningens ophold på sådanne hjem. Endelig er der ifølge lovforslaget mulighed for, at indenrigsministeriet efter ansøgning i hvert enkelt tilfælde kan godkende, at en amtskommunes udgifter ved at drive eller benytte eller ved at yde tilskud til nedsættelse af den takstmæssige betaling ved visse andre institutioner kan betragtes som tilskudsberettigende. Der er herved tænkt på f. eks. fysiurgiske klinikker eller kuranstalter, men også andre institutioner vil kunne henføres til bestemmelsen, såfremt det skønnes rimeligt, at det offentlige engagerer sig økonomisk heri. Gennem denne del af forslaget og i kraft af de gældende regler i sygehusloven om amtskommunernes sygehusplanlægning vil det således blive muligt for indenrigsministeriet, sundhedsstyrelsen og sygehusrådet at få indse-